

*"düştüğüm yerden
kalkamazdım
ama kalkabileceğim
yere düşürülmüşüm"*

DUA ENGEL TANIMAZ FATMA

Ahmet Bulut

DUA ENGEL TANIMAZ

Ahmet Bulut

TAKRİZ

Rabbinin rızasını arayan adanmış yüreklere...

ALLAH'IN ADIYLA...

Kaleme ve onunla yazılanlara yemin eden Rabbimize hamdolsun. O bize okumayı ve yazmayı öğretti. Okunacak ve okundukça okumaya doyumayacak bir Kitab'a bizi muhatap kıldı. Okumanın lezzetini tattırdı.

EN SEVGİLİYE...

Rabbinden ilk aldığı emir "Oku" olan, neyi nasıl okuyacağımızı bize öğreten, hayatı bir kitap gibi okuyan ümmî peygamber, alemlere rahmet, iki cihan serveri, ahir zaman peygamberi ve, "Beni Hud Suresi ve kardeşleri ihtiyarlattı," derken, "Emrolunduğun gibi dosdoğru ol," ayetini işaret eden Hz. Muhammed'e^(sav) binlerce salat ve selam olsun...

SEVGİLİNİN İZİNDE OLANLARA...

"Yaratan Rabbinin adıyla oku," emrine muhatap olan, Rabbinden gelenleri baş tacı eden, peygamberler ailesine topluca iman eden, aralarında fark gözetmeyen ve getirdiklerini tasdik eden,

ahir zaman peygamberi Hz. Muhammed'in emanetleri, "Kur'an ve Sünnet"e varis olan, hayatına bu ikisini rehber kılan, şerefli, vefalı, sadık, muttaki, mücahid, muallim, mübelliğ müminlere selam olsun...

DUA EDERİZ...

Bizi hidayette daim kılması, sırat-ı müstakim üzere ayağımızı sabit etmesi, kalbimizi daime ihsan makamında eylemesi, muttakilere öncü kılması, dinine hizmetle şerefliendirmesi ve bir göz yumup açıncaya kadar bizi nefsimizle baş başa bırakmaması için Rabbimize dua ederiz...

Rabbimiz,

Hakkı hak olarak tanıyıp ona tabi olmayı;

batılı batıp olarak tanıyıp ondan sakınmayı bizlere nasip eyle.

Rabbimiz,

Bu kitabı okuyan ve okutanların ferasetini aç, basiretli eyle.

Kalbini imanın nuruyla nurlandır.

Hayra öncü, şerre uzak eyle.

Amin.

TEŞEKKÜR EDERİZ...

Bu kitabın öznesi,
imanın imkanını keşfetmiş ve keşfedilmesine öcülük eden;
Allah'ın rızasını arayan ve O'nun rızasında şıarmayı kendine
dert edinen;
hidayeti, heyecanı, umudu, teselliyi, şifayı Kur'an'da arayan;
yıllarca Gönüller Sultanı Efendisinin^(sav) ziyaretinin özlemiyle
yanan ve
duygularına kağıda döküp Rabbine arz eden
FATMA TATLI kardeşime teşekkür ediyorum.
Özelini bizimle paylaştı.
Rabbini arayanlara el feneri tuttu.
Kur'an'ın hayat veren mesajını hatırlattı.
İmanın imkânına şahitlik etti.
Paslanmış yüreklerin pasını sildi.
Annelerin dünya kevseri olduğunu öğretti.
Kalbin kıyamına dikkat çekti.

Teşekkür ediyorum,

Ahmet Bulut

bu kitabı yazmamı teşvik eden Abdullah Yıldız ve Mustafa
Örki hocalarıma,
emek veren ve takriz yazan Senai Demirci ağabeye,
okuyan,
okutan,
tanıtın ve
duygularını paylaşan
sadık dostlarıma.
İyi ki varsınız.

Yine teşekkür ediyorum, yayınevimize, çalışanlarıma ve bu
kitaba emek veren tüm dostlarıma.

Nice yüreklere dokunması duasıyla...

Başarı Rabbimizden,
hezimet nefsimizdendir!

SİZDEN GELENLER...

Bir de okuyup yorum yazan kardeşlere teşekkür borcum var. Öyle güzel yorumlar yapmışsınız ki seçmekte oldukça zorlandım. Sizden gelenleri önemsiyorum. Bize çok ciddi katkı sağlıyor. Okuyacaklara da faydalı olacağını umarak burada paylaşmak istedim.

“Gözyaşlarınızı tutamayacağınız mükemmel bir kitap.”

“Dostu Allah olan için imkânsız diye bir şey olmadığını görüyor insan.”

Esmâ Kaçar

“Sayfalarını gözyaşlarıyla çevirdiğim kitap. Fatma Tatlı, ne tatlı ne güzel insan... Allah ebeden razı olsun...”

İkra

“Sanırım bu kadar mükemmel olduğu için hazmede hazmede okuyorum...Her kelimesini kalbime yazarak okuyorum... Bitmesini de istemiyorum...”

“Bu kitap sizlere Allah ve peygamber aşkını damarlarınızda hissetmenizi sağlayacak.”

Mine Sertsöz

“Aşkı bu kitapta okumak lazım”

Mucen

“Bu kitap gerçekten yürek ağlatıyor ya... Tavsiye ederim.”

Ömer Akpınar

“Şimdiye kadar okuduğum hiçbir kitaptan bu kadar etkilenmemiştim. Fatma hanımla aynı yaştayım ve ben de engelliyim. Fakat onun Allah’a ve namaza olan aşkı ve şevki beni o kadar etkiledi ki ibadetlerimden onun kadar haz duymadığım için kendimden utandım. Onun yüreğindeki aşkı hissetmeyi Rabbim hepimize nasip etsin. Gözyaşlarıyla okuduğum tek kitaptı. Okuduktan sonra namazın hazzını, aşkını içinizde daha çok hissedeceksiniz. Çünkü ben bunu hissettim. Ruhuma işledi bu kitap. Herkese tavsiye ederim...”

İrem Bilgin

Fatma Tatlı, Kâbe'nin önünde dua ederken

Minâda, şeytanı taşlarken.

Annesiyle birlikte Hz. Peygamber'in kabrini ziyaret ederken.

Önsöz Yerine “Allah Var, Ümitsizlik Yok!”

Anadolu’yu karış karış dolaştık. İnsanımızı tanıdık. Sohbet ettik, sohbet dinledik. Kâh güldük kâh ağladık. Bu kitap boyunca hayat hikâyesini okuyacağınız Fatma Tatlı kardeşimiz gibi daha nice güzel insanı bu yolculuklar esnasında tanıdık. Uçakla seyahat ederken Allah’ın kevnî ayetlerini seyrettik. Uzun düşüncelere daldık. Zaman zaman ne kadar da az düşündüğümüzü fark ettik ve gözyaşlarımızı tutamadık.

Göğü direksiz tutan Allah, ona ibret nazarıyla bakmamızı emrediyor. Ondaki muhteşem uyumu ve işleyişi görmemizi istiyor. Yerin dengesini sağlayan dağlara dikkatimizi çekiyor. Ondaki muazzam güzellikleri izlememizi tavsiye ediyor. Bütün bunların sahipsiz olmadığını bilmemizi arzu ediyor Allah.

Ya denizlerdeki muhteşem şölene ne demeli? Binlerce canlı ne de güzel uyum içinde yaşıyor!

Hizmette kusur etmemek için nasıl da canla başla çalışıyorlar. Buradaki güzellikleri ve nimetleri saymaya güç yeter mi hiç? Say sayabilirsen... İnsana hizmette yarışıyor bütün kâinat. Peki ya insan kime hizmet ediyor? İnsan sahibini tanıyor mu? Onunla arası nasıl?

Ne de az düşünüyörüz! Ne de az şükrediyoruz! Şükredecek o kadar güzelliğe sahibiz ki oysa... Allah'ın bize verdiklerinin (sanki bize vermek zorundaymış gibi) hiç de kıymetini bilemıyoruz. Şükründen aciziz. Vermeseydi bize gözümüzü, gönlümüzü, kulağımızı, elimizi, ayağımızı, aklımızı, kızacak mıydık O'na? Karşı koyabilecek miydik? Vermeseydi bize varlığı, nereden bilecektik var olmayı? Dilemeseydi bizi var etmeyi; nereden akıl edecektik dünyaya gelmeyi, varlık âleminde olmayı? Hiç kimsenin gündeminde değilken bizi gündemine alan O değil mi? Annemizin ve babamızın bile aklında, hayalinde değilken, ilk O istedi bizim var olmamızı. Bizim için hazırladı her şeyi.

Önce bizi varlık âlemine çıkaracakları var etti. Eksik bırakmadı bize lazım olacak hiçbir şeyi. Bizi var edecekleri sevgiyle bir araya getirdi. Sevdirdi onlara birbirlerini. Dünyaya geldiğimizde hazır bulduk hayatta kalmamızı sağlayacak sevgi pınarını. Onu ikram edecek olana da ayrı bir sevgi ve şefkat verdi, rahmet kaynağından. Vermeseydi bu sevgi ve şefkati kim terk ederdi en tatlı anında uykusunu? Ağlayan sesimizi kim duyururdu gecenin en koyusunda? Yıllarca kim çekerdi bunca nazımızı?

Hadi var edildik, varlık âleminde insan olmayı hak edecek ne gibi bir işimiz oldu? İnsan olmak bizim tercihimiz, bizim isteğimiz miydi? Bizi insan olarak var eden, insan değil de dağda bir taş olarak var etseydi, itirazımız olabilir miydi?

Taş deyip geçmeyelim. Nice taşlar vardır, bağrından pınarlar fışkırır. Âb-ı hayat olur. Hay ismine ayna olur. Gönül gözü kör olan ona bakar, onda kalır. Görmez onu var eden. Burada kör olanlar, en çok göze ihtiyaç duydukları günde de kör olurlar. Kör olması görmemekte ısrarındandır. Kör olarak yaratılmamıştır.

Nice taşlar vardır, var edenin varlığından duyduğu sevinçten duramaz yerinde. Kendini yerden yere vurur. Haykırır var edenin varlığını. Duymak isteyenlere ne de güzel bir seda ile sunar Hakk'ın

varlığını. Duymak için Yunus olmak gerek. Yunus gönüllü olursak anlarınız konuşan kayanın sesini. Sadece Hz. Süleyman'a^(as) has değerdir bu sesi duymak. Onun baktığı yerden bakar, dinlediği yerden dinlersek, biz de işitiriz o sesin söylediklerini...

Meğer üzerine bastığım taş neler de bilirmiş? Bağından suların fışkırdığı, nicelerin beslendiği, varlık çöküşünden kendini yerden yere vuran taş, O'nun bir ayetiymiş. İnsanlığına erememiş insan mı, yoksa taş mı daha katı? Hemen aklımıza gelenleri şöyle bir düşünelim. Hangisinden olmak isterdik? Havlayanı var, miyavlayanı var, sürüneni var, yürüeni var, uçanı var, yüzeni var... Say sayabildiğin kadarıyla. Bunlardan hangisi olurdu bizim tercihimiz?

"Hayvan" deyip geçmemek lazım. Allah'a olan kulluğunu hiç aksatmadan yapar onlar. Onun programında bir değişiklik olmaz. O daima zikrindedir. İnsana bildiğimiz ya da bilmediğimiz hizmetini hiç aksatmaz. Allah onlardan biri olarak yaratmadı bizi. Eşref-i mahlûk kıldı. Bütün bu saydıklarımızı ve sayamadıklarımızı hizmetimize verdi. Bütün bunlara karşılık bizden sadece kulluk istedi. Teşekkür etmemizi istedi.

Fatiha ile öğretti, nasıl teşekkür edeceğimizi. Efendimizle^(asm) gösterdi nasıl olmamız gerektiğini. "Şeytana uyup bahane üretmeyelim" diye anlattı bir bir. Sayfalarca izah etti niçin kulluk etmemiz gerektiğini. Kulluğumuzu güzel yaparsak neler elde edeceğimizi de bildirdi. Biz, var oluşumuzun bedelini nasıl ödeyeceğimizi düşünürken, O bize kulluğumuzu yapma gayretinde olursak daha neler vereceğini müjdeledi.

Bize sorsaydı eğer, bahçede bir ağaç bile olmaya razı olurduk. Dallarımızda kuşlar yuva yapardı. Meyvelerimizden bütün canlılar yer ve şükür üretirlerdi. Gölgemizden, gövdemizden, yaprağımızdan, yemişimizden nice hayırlar çıkardı. Böyle bir hizmet verilseydi bize, razı olurduk hiç şüphesiz. Ama yapmadı Rabbimiz.

Bizi insan kıldı. Vahyine, sözüne muhatap etti. Akıl verdi. Sorumlu kıldı. Tercih etme imkânı sundu. Yarattıkları adedince hamdolsun.

“Bütün bunlar nereden çıktı?” diyen ey nefsim, hâlâ teslim olmayacak mısın? Kulluğunu bilerek sahibine şükretmeyecek misin? Şükrün en güzeli olan namaza sarılmayacak mısın? Hâlâ itiraz etmeye devam mı edeceksin?

Allah’a teşekkürün en güzel şekli namazdır. En şerefli bir teşekkür şeklidir namaz. “Bütün bu nimetleri veren Rabbime çok şükreden bir kul olmayayım mı?” diyen Efendimizin^(asm) bize öğrettiği kulluk biçimidir. Allah, merhamet edip bize öğretmeseydi nasıl kulluk edeceğimizi, biz nereden bilebilirdik? Bugün bile Rabbini tanıyamayan niceleri nasıl garip hallere düşüyorlar. Kimi ineğe taparken kimi de aya, güneşe tapıyor. Kimi insana taparken kimi de en azılı düşmanı şeytanın peşinde.

İnsan Rabbinden habersiz yaşayınca ne acayip hallere düşüyor. Teşekkür etme şeklimizi Allah bize bıraksaydı, kulluğumuzu ispat edecek bu kadar nezih, faydalı ve şerefli bir ibadeti biz aklımızla bulamazdık. Bu bile ayrıca şükrü gerektirir, öyle değil mi? Ne diyelim, namazla bizi şereflendiren Rabbimize hamdolsun. Ve bu elinizdeki kitap da, tıpkı Fatma Tatlı kardeşimiz gibi, bu yolculuklar esnasında tanıdığımız, tanıştığımız, muhabbet ettiğimiz, beraber gözyaşı döktüğümüz, sevindiğimiz namaz gönüllülerine armağan olsun. Ayrıca bu kitabın hazırlanmasında yaptığı katkılardan dolayı muhterem İhsan Atasoy Hocama da teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Allah, yolumuzu namazdan ayırmasın kardeşlerim, amin.

Ahmet Bulut

01.08.2011, İstanbul.

Giriş

Fatma'ya Bizi Götüren Yol: Namaz

Namazsızlık hastalığını ortadan kaldırmak, hasta gönüllere derman olmak için gece-gündüz dolaştık. Yolculuğumuz devam ediyor. Ta ki, namazsız bir kardeşimiz dahi kalmayınca kadar sürecek.

Bu yolculuklarda bizler kardeşlerimize faydalı olmaya çalışırken, Allah da bizi nice nimetleriyle, ikramlarıyla faydalandırıyor. Yeryüzünün güzelliklerini seyrettiriyor. O yörenin nimetleriyle nimetlendiriyor. Binlerce dost ve kardeş veriyor. Sayısız dualara misafir ediyor. Yaşamımız dua oluyor. Dünya hayatında sıhhat ve afiyet veriyor ila ahir... Say say bitmez. "Öğretelim" derken öğreniyoruz. Hatta birçok hocamızın şahit olduğumuz itirafıdır bu yolculuklar esnasında:

"Namazı keşfettik. Biz dahi namazı bilmiyormuşuz."

ANADOLU İNSANININ GÜZELLİĞİ

Anadolu'da konferans için yaşlı bir amca salonun merdivenlerini nefes nefese çıkarken yanındakine sorar:

"Evladım, namaz sohbeti varmış burada. Abdestsiz girilir mi acaba? Yaşlılık işte, abdest tutmakta zorlanıyoruz."

Kendisine soru sorulan, konuşma yapacak hocalarımızdan birisidir. Tevafuken soru ona sorulmuştur. Bu soru karşısında tefekkür dalar. Anadolu insanının zarafetine, samimiyetine hayran olur. Aynı zamanda bu olaydan kendine büyük bir ders çıkarır:

“Bundan böyle abdestsiz dolaşmak yok.”

SİVAS'A DÜŞTÜ YOLUMUZ!

Beş yılda, bir ilimiz hariç, bütün illerimizi dolaştık. Nice güzelliklere şahit olduk. Rabbimiz ikramları saçtıkça saçtı üzerimize. Yolumuz bu sefer Sivas'a düştü. “Gittiğimiz her yerde bir güzellikle karşılaşıyoruz. Bakalım burada bizi Rabbimizin hangi ikramı bekliyor?” dedik. Önce Suşehri'ne uğradık. Unutulmayacak güzel hatıralar arasında Suşehri'nde yaşadıklarımız yerini alırken Sivas'ta programa yetişmek için koyulduk yola...

Suşehri'nden Sivas'a uzun ince bir yoldan gidiliyor. Kıvrım kıvrım yolda giderken etrafta birbirinden güzel renkleriyle, çeşit çeşit ağaçları seyre daldık. Gözümüz, gönlümüz bayram etti, Anadolumuzun bu nadide yollarında. Ziyaret edilecek, görülecek, nice tefekkürlere vesile olacak beldelerimiz var. Hani Rabbimizin tavsiye ettiği gibi: “Gezin görün, sizden önceki ümmetlerin hali nice olmuş?”

Aslında seyahat etmek Allah'ın bir emridir biz kullarına. Halbuki seyahate hiç de böyle bakmayız biz. Efendimiz^(asm); “Seyahat edin sıhhat bulursunuz” buyurmuş. Bunları düşünerek gezmek, görmek neler kazandırır acaba bir Müslümana?

Yolculuk boyunca, güzel manzaralar içinde, zihnimi meşgul etti bu tavsiyeler. Bu düşünceler içinde vardık Sivas'a. Her zaman olduğu gibi yine birbirinden güzel ve samimi kardeşler karşıladı bizleri. Program için nasıl bir hazırlık yaptıklarını anlattılar bize. Heyecanlılar... Gerçi biz hiçbir zaman, “Şu kadar katılım olmazsa gelmeyiz,” demedik. Fakat her organize eden kardeşimiz bu endi-

şeyi duydu içinde. Program bitinceye kadar yaşadıkları gerginliği Allah bilir. Sivaslı kardeşlerin yüzlerinde de hem sevinç hem de heyecan beraber görülüyordu.

İşte böyle bir yolculuktan sonra sıra geldi akşam salonda yapacağımız programa. 30 Ekim'di tarih. Sivas merkezde, Sanayi ve Ticaret Odası'nın konferans salonuna vardığımızda içeriye zor girdik. İzdihamdan dolayı kapılar kapatılmış, insanlar yer bulamadığı için geri dönmeye başlamışlar.

KONFERANS SALONUNDAKİ İZDİHAM

Normalde bu tür konferanslar ilan edildiği saatten yarım saat sonra başlar. Elhamdülillah biz Namaz Gönüllüleri "namaz vakitli bir farz" olduğu gibi, programlarımızı da zamanında başlatmaya gayret ettik. Fakat bu sefer başka bir şey oldu. Program ilan edildiği vakitten yarım saat önce başlatıldı. Salondaki izdiham neden olmuştu buna. Her zaman olduğu gibi açılış, Kur'ân tilaveti ve kısa bir teşekkür konuşmasından sonra ev sahipleri sahneyi bize bıraktılar. Senai Ağabey ile birlikte namazla ilgili sunumlarımızı yaptık.

Bilmem kaçınıcı defa oldu hep anlatıyoruz namazı. Yanlış hatırlamıyorsam platform adına organize ettiğimiz 265. programdı. Onlarca defa anlattığımız halde bu gece ayrı bir heyecan vardı. Salonun coşkusu mu bizi etkiledi, yoksa biz mi salonu etkiledik bilinmez. Fakat bizden olsa, neden her zaman aynı şey olmuyor? Bu bizim başarımız değil. Hem başarı ve güzel sonuç bize ait değil ki... O Rabbimizin ihsanı ve ikramıdır. O ikram etmeyince hiçbir şey yapamadığımızı çok defa gördük. Gördüğümüz için her programda dua ederek ve dua isteyerek çıktık sahneye. Küçük küçük bir benlik karışıp riya ile kirlenince gönlümüz, nasıl da tokat yedik. Tokatın nereden ve niçin geldiğini anlayınca halimize acıdık. Özür diledik Rabbimizden. Bağışlaması için yalvardık.

Kim bilir Allah hangi salih kulunun eliyle bize ikram etti bu gece. Hangi duası makbul kul dua etti bize? Rabbimize nazı geçen biri olmalı bu kalabalığın içinde. Olmalı, ama kim? Belki de hiç ummadığımız, tahmin bile edemediğimiz birisi. Hani atalarımız ne güzel söylemiş, "Her gördüğünü Hızır bil," diye.

Acaba bu gece yoksa bu salona Hızır mı uğradı? Her neyse çok tatlı, feyizli, bereketli, duygulu ve coşkulu bir program oldu. Binlerce şükür Rabbimize...

FATMA'YLA TANIŞMAMIZ

Programdan sonra yorgun olmamıza rağmen sıra geldi kitap imzalamaya... O da ne? İmza masalarının önünde uzunca bir kuyruk oluşmuş. Kitap imzalatmak için bekliyorlar. Gerçekten bu gece bir başka güzel. Programın her karesinde bir güzellik var, elhamdülillah. Bir ara kitap imzalarken başımı kaldırıp baktığımda imza sırasında bekleyen tekerlekli sandalyede bir kız kardeşimizi gördüm. Önünde olan kardeşlerden müsaade isteyerek onu yanımıza davet ettik. Kısa bir tanışma faslından sonra imzaya devam ettim. Asıl tanışmamız ise imzadan sonra oldu.

İsmi Fatma Tatlı idi. Yüreği namaz aşkıyla yanıyordu. Yıllardır usulünce rükû ve secde edememenin, kıyamda duramamanın acısıyla yanan bir kardeşimdi. Çocukluğunun en hareketli günlerinde yakalanmıştı bu hastalığa. Yavaş yavaş kaybetmişti hareket kabiliyetini. Arkadaşları oynarken o oynayamaz olmuştu. Yürüdüğü, koştuğu ayakları onu taşıyamaz olmuştu. Her geçen gün hareketleri kısıtlandı ve evde annesinin yardımıyla yaşamaya başladı. Yaklaşık on yıldır evde, ev halkının yardımıyla gideriyordu ihtiyaçlarını.

Fiziksel engelliydi. Ancak kendi ifadesiyle, "Engel sadece elinde ve ayağındaydı." Gönlü Rabbiyle birlikteydi. O hiç kızmadı bunu verene. Bu hastalığı ona verenin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Bildiği için, "Hoştur bana Senden gelen, ya gonca gül yahut diken," diyerek teselli buluyordu. O Rabbini seviyordu, Rabbi de onu. Sevmeseydi böyle bir imtihanı verir miydi ona? Taşıyamayacak olsa, bu yükü sarar mıydı onun sırtına? Demiyor muydu Sevgililer Sevgilisi^(asm) bir sevenine:

"Gerçekten beni canından çok seviyor musun? Öyleyse belanın üzerine yağmur yağar gibi yağmasına hazırlıklı ol. Çünkü belanın en şiddetlisi enbiyaya sonra da sırasıyla, derece derece onlara yakın olanlara gelir."

Fatma da bu gerçeğin canlı şahidiydi. Şikâyet etmiyordu halinden. O bütün bunları anlamaya, ahiret azığını devşirmeye gayret ediyordu.

FATMA'NIN KONFERANSA GELİŞ ÖYKÜSÜ

O, televizyondan öğrenmişti Sivas'a geleceğimizi... Her hafta izlediği Namazla Diriliş programından Sivas'ta bir konferansımız olduğunu duyunca çok sevinmişti. Günlerdir izlediği Namaz Gönüllüleri'ni canlı olarak dinleme heyecanı sarmıştı bütün bedenini. Bu haberi alır almaz annesinden rica etti, bu programa götürmesi için. Çünkü Fatma, programın yapılacağı merkeze yaklaşık 30 km uzakta bir köyde yaşıyordu.

Kitapları ile teselli bulduğu Senai Ağabeyiyle ilk defa görüşme ve fırsat bulabilirse sohbet etme imkânı doğacaktı. Nice güzel hayaller kurdu. Annesinden söz aldı, gideceklerdi programa. Fakat daha sonra gönlüne bir sıkıntı düştü. Bir an gidecekleri salonu düşündü. Oraya girebilmesi için merdivenlerin engellilere uygun olmayacağını ve annesinin çok sıkıntı çekeceği aklına gelince gitmekten vazgeçti. Kızını çok iyi tanıyan annesi ısrar etti bu sefer de. Onu götürmekte kararlıydı. Çünkü kızı için değişiklik olacaktı. Bir taksi tutup gideceklerdi. Kızının gönlünü yapacaktı annesi.